

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 88/2022
05.05.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Матковић Стефановић, Татјане Миљуш, Јасмине Стаменковић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници по тужби тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Драгана Милутиновић, адвокат у ..., против туженог Јавног комуналног предузећа МЕДИАНА Ниш, чији је пуномоћник Драган Јовановић, адвокат у ..., ради исплате разлике зараде, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу 47Гж1 3137/2021 од 15.07.2021. године, у седници већа одржаној дана 05. маја 2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу 47Гж1 3137/2021 од 15.07.2021. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу 47Гж1 3137/2021 од 15.07.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу 3П1 број 768/20 од 15.03.2021. године, одбијен је као неоснован тужбени захтев да се тужени обавезе да тужиоцу на име разлике између исплаћене и припадајуће зараде за период од 01.12.2012. године до 31.01.2015. године исплати појединачно опредељене месечне износе са законском затезном каматом, те је обавезан тужилац да туженом на име накнаде трошкова поступка исплати укупан износ од 96.367,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу 47Гж1 3137/2021 од 15.07.2021. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена наведена првостепена пресуда у ставу првом изреке, преиначена је одлука о трошковима садржана у ставу другом изреке првостепене пресуде, тако што је обавезан тужилац да туженом на име трошкова парничног поступка исплати износ од 81.300,00 динара.

Против правноснажне другостепене пресуде тужилац је изјавио благовремену ревизију због битне повреде одредаба Закона о парничном поступку и због погрешне примене материјалног права, позивом на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС" 72/11... 18/20) ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног

права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од 5 судија.

Оцењујући испуњеност услова за дозвољеност ревизије изјављене на основу цитиране законске одредбе Врховни касациони суд је нашао да у овој врсти спора не постоји потреба за уједначавањем судске праксе или новим тумачењем права, као ни за разматрањем правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана. Побујаном другостепеном одлуком правноснажно је одлучено о захтеву тужиоца у односу на туженог послодавца, за исплату разлике у основној заради заснованој на одредбама Колективног уговора код послодавца, на начин који није у супротности правним ставовима судова израженим у правноснажним судским пресудама донетим у истоветној чињеничној и правној ситуацији. Наведено имајући у виду да тужени није могао програмом пословања предвидети веће износе за исплату основне зараде од оних које су предвиђене фискалном политиком Владе Републике Србије, нити исплатити основне зараде према мерилама из колективног уговора и уговора о раду, уколико тако обрачуната основна зарада није у складу са важећим законима, односно да је тужени дужан да политику зараде утврђује у складу са политиком пројектованог раста зарада у јавном сектору, коју утврђује Влада Републике Србије за годину за коју се програм доноси. Тужилац се за доказ другачије судске праксе позива на једну правноснажну пресуду. Међутим, наведена одлука се односи на другачије чињенично стање. Осим тога, постојање другачије одлуке не указује нужно и на другачију важећу судску праксу, да би ревизију требало изузетно дозволити ради уједначавања судске праксе.

Из изнетих разлога је на основу одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку одлучено као у првом ставу изреке овог решења.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије применом одредбе члана 410. Закона о парничном поступку и нашао да ревизија тужиоца није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побујеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра, по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

У конкретном случају, тужба је поднета дана 31.03.2016. године. Вредност предмета побујаног дела правноснажне одлуке је 416.720,80 динара, што представља динарску противвредност 3339,05 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Зато ревизија није дозвољена према општем правилу из члана 403. став 3. Закона о парничном поступку.

Дозвољеност ревизије туженог не постоји ни по члану 441. Закона о парничном поступку, будући да предмет спора није у вези са постојањем, заснивањем или

престанком радног односа. Тужба за предмет има заштиту права из радног односа, али предмет тражене правне заштите није заснивање, постојање или престанак радног односа, те се не ради о спору по члану 441. Закона о парничном поступку.

Сходно наведеном, применом члана 413. Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу другом изреке овог решења.

**Председник већа-судија
Бранко Станић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић